

ШЕДЕВРИ УКРАЇНСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРИ

Іван Карпенко-Карий

ХАЗЯЇН

Іван Карпенко-Карий
Хазяїн

«ІП Стрельбицкий»

Карпенко-Карий І.

Хазяїн / І. Карпенко-Карий — «ІП Стрельбицкий», — (ШЕДЕВРИ
УКРАЇНСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРИ)

ISBN 978-5-04-000624-3

«Хазяїн» Івана Карпенка-Карого – п'єса, у якій автор порушує традиційну для його творчості тему жадоби наживи***. Господар з промовистим прізвиськом Пузир постає жадною людиною, усі турботи якого – лише у матеріальній вигоді. До відомих творів автора належать «Мартин Боруля», «Сто тисяч», «Сава Чалий», «Безталанна», «Бондарівна», «Бурлака», «Наймичка», «Житейське море», «Суєта». Іван Карпенко-Карий – український драматург, майстер соціально-психологічної та сатиричної драми.

ISBN 978-5-04-000624-3

© Карпенко-Карий І.
© ІП Стрельбицкий

Содержание

ДІЯ ПЕРША	6
ЯВА І	7
ЯВА ІІ	8
ЯВА ІІІ	9
ЯВА ІV	10
ЯВА V	11
ЯВА VI	12
Кінець ознайомительного фрагмента.	14

Іван Карпенко-Карий

ХАЗЯЇН

Комедія в 4 діях

ДІЄВІ ЛЮДЕ

Терентій Гаврилович Пузир – хазяїн, мільйонер.

Марія Івановна – його жінка.

Соня – їх дочка.

Феноген – права рука хазяїна.

Маюфес – фактор.

Павлина – кравчиха з города.

Зеленський, Ліхтаренко – економи.

Куртц – шахмейстер.

Петро Петрович Золотницький – родовитий багатий пан.

Калинович – учитель гімназії.

Зозуля – помічник Ліхтаренків.

Лікар.

Харитон розсильний.

Петро.

Дем'ян.

Дівчина.

Юрба робітників.

ДІЯ ПЕРША

Кабінет.

ЯВА І

Феноген (*входить з бокових дверей з халатом в руках. Говорє в другі двері*). Петруша! Скажи хазяйці, що халат у мене...

З середніх дверей виходе Маюфес. А, це ви, Григорій Моисеевич? Заходьте!

ЯВА II

Феноген і Маюфес.

Маюфес. Доброго здоров'я, Феноген Петрович!

Феноген. Здоровенькі були. Що це ви нас відцурались? Давненько я вас не бачив.

Маюфес. Діла, діла, діла!

Феноген. Загрібаєте грошики!

Маюфес. Ет, поки заробиш грош, підошви побйош!

Феноген. Ну, не гнівіть бога! Домик чудовий купили!

Маюфес. За стільки літ – другії купили не домики, а палати!

Феноген. Мало чого... Е-хе-хе!.. От гляньте! Маюфес. Халат, ну?

Феноген. Халат міліонера! Бачите, як багатіють. Ще отакий є кожух, аж торохтить! Нового купувать не хоче, а від цього халата і від кожуха, повірите, смердить! Он як люде багатіють: учіться!

Маюфес. Ето што-нібудь особенного!..

Феноген. Ну й оказія ж нам була через цей кожух. Подумайте: швейцар не пускав Терентія Гавриловича у земський банк!

Маюфес. Ну, не пускав, а як пізнав, зараз пустив... Терентія Гавриловича і в рогожі пізнають!

Феноген. А так... Слухайте, Григорій Моисеевич, чи нема у вас на прикметі земельки?

Маюфес. Для вас?

Феноген. Еге. Постарів, треба на свій хліб.

Маюфес. Пора, пора самому хазяїном бутъ, хоч вам і тут добре.

Феноген. Гріх скаржитись! Та тільки то моя біда, що перше я купував, продавав і мав добрі куртажі, варт було побиватись; а тепер держить при собі. Коли-не-коли перепаде свіжа копійка! Так пошукайте для мене десятин п'ятсот.

Маюфес. Кругленький шматочок! Постараюсь. А тепер проведіть мене до Терентія Гавриловича.

Феноген. Ходім! Тільки шукайте землю поближче до вокзала...

Маюфес. Што-нібудь особенного...

Зеленський (з дверей). Феноген Петрович, можна?

Феноген. Заходьте, я зараз! (*Вийшов з Маюфесом.*)

ЯВА III

Зеленський, а потім Феноген.

Зеленський. От і шапкуй перед хлопом! Не можна інакше: силу має, а може, сам і нацьковує, аби зірвать, – треба загодить!

Входе Феноген.

Феноген. А що скажете? Кажіть скоріше, бо незабаром сюди хазяйка вийдуть.

Зеленський. Терентій Гаврилович гнів на мене має, і я боюсь, щоб мене не перевели в Чагарник на місто Ліхтаренка; а там менше жалування, у мене сім'я... замовте словечко... *(Виймає гроші.)*

Феноген. Та що ж я можу... Знаєте, який наш хазяїн, часом щоб не подумав, що ви мене підкупили, у нього честь – перше всього!

Зеленський. Дурно ніхто нічого не робе: ви для мене, я для вас. *(Дає гроші.)* Замовте добре словечко, ви найближчий до хазяїна чоловік.

Феноген. Та я поспробую... Тільки хто його знає, як... *(Бере гроші.)* Це ви мені позичаєте... А якщо нічого корисного не вийде – я віддам.

Зеленський. Ваше слово все переборє. Нехай і в Чагарник переводять, та хоч би жалування не поменшили... Я крадькома сюди, а тепер в контору. *(Вийшов.)*

ЯВА IV

Феноген (*сам, лічить гроші*). Двадцять п'ять! Якби не давали, то я б і не брав. А коли дають – бери! і сам хазяїн наш всіх навчає: з усього, каже, треба користь витягати, хоч би й зубами прийшлося тягнути – тягни! Так він робив і так робить від юних літ, а тепер має мільйони! Чом же мені не тягнуть, щоб і самому стати хазяїном. Та я й не тягну-дають. Тут і гріха немає!..

Голос Пузиря: «Феноген, давай халат». (*У двері.*) Ще не зашили, зараз принесу.

ЯВА V

Феноген, Марія Івановна. Соня і Кравчиха.

Феноген. Натє, та скоріще латайте, бо вже кричали, щоб подавать халат; а я піду до них, скажу, що ви взяли позашивать дірки. (*Вийшов.*)

Марія Івановна. Ну лиш, приймаймось разом. Ось дірка. Ти, Соню, тут латочку наклади; а ось порвалось – тут я зашию; ви ж здіймайте тим часом мірку.

Всі прийнялись за роботу.

Хоч ти що хоч говори – не хоче купити нового, так оце я грошей крадькома наскладала, і ми йому такий халат справимо, що він і сам ним любоватиметься! Бачите, через два місяці рівно будуть іменини Терентія Гавриловича, треба, щоб халат поспів якраз на іменини. Я не можу йому від себе подарувать, бо буде страшенно гніватись, що такий розход зробила, та ще й гроші брала крадькома. Халат, голубочко, буде дуже дорогий! Пятнадцять аршин ліонського бархату, по дев'ять рублів аршин, і двадцять аршин шовку по три рублі, шнур товстий шовковий, чистого шовку, з китицями, – тридцять рублів, вам за роботу п'ятдесят рублів – всього двісті сімдесят п'ять рублів. Це вже Соні так захотілось. Вещ цінна і хоч кому кинеться у вічі, а ви запросите тільки п'ятдесят рублів. Розумієте? Терентій Гаврилович як побачить, що – таку дорогу вещь можна купити задешево, сказать, за безцінь, – зараз і купить! Так от ми й діждемось, хоч хитрощами, що цей халат він скине і буде носить такий, що хоч куди – не сором! Ви ж, голубочко, настюгайте підкладку густо-густо узорами; на полах вишийте в гладь буряки з розкішним бадиллям, а на бортах вишийте барана і овечку. Та зробіть так, щоб він зразу побачив, що вещь дорога, а продається дешево! Розумієте?

Кравчиха. Ох, матінко моя Мар'я Івановна, це то все розумію, тільки навряд чи поспію таку дорогу вещь скінчить за два місяці: робота велика, вишивка копотка, та ще, знаєте, зразок овечки і барана у мене є на подушці, а буряків нема.

Марія Івановна. Я вам дам і узори. А щоб поспішить з роботою – візьміть помішницю: я ж і гроші платю не малі – п'ятдесят рублів!

Кравчиха. Та вже і день і ніч будемо удвох з дочкою стюгать і вишивать, тільки прибавите п'ять рубликів.

Марія Івановна. Як гарно зробите, то й десять дам.

Входе Феноген.

Феноген. Готово?

Марія Івановна. Готово.

Феноген. Давайте, бо гніваються. Там якийсь чоловік з важним ділом. (*Взяв халат і пішов.*)

Марія Івановна. Ну, ідіть же, голубочко, я дам матеріал і узори.

Кравчиха вийшла.

Соня. Мамо! А по-моєму, вівці і буряки вишивать не годиться – це буде смішно... Краще на полах і на борту квітки та гарні мережки, фрески, у мене є узори.

Марія Івановна. Ні, Соню, квітки – то инча річ, то для молодого, а вівці і буряки татові, як хазяїнові, будуть приємніше. Я вже тата добре знаю, ходім!

Соня. Як хочете, а я б не раїла, бо буде смішно...

Ідуть.

Мамо! Як ви думаєте, чи не сказать би татові про пропозицію Івана Миколайовича?

Марія Івановна. Ні, дочко. Нехай на іменини приїде і сам скаже. Іван Миколайович – учитель гімназії, чоловік розумний, то зуміє з татком побалакать, а я тим часом попробую випитать.

Пішли.

ЯВА VI

З других бокових дверей виходе Пузир, Маюфес і Феноген.

Пузир. Феноген, не знаєш, зібрались економи в конторі?

Феноген. Одного Зеленського бачив. Ох, усердний чоловік, з коня не злазить.

Пузир. Якщо зібрались – клич!

Феноген вийшов.

(До Маюфеса.) Сідайте.

Мовчать.

Трудне діло ваше... трудне. У мене своїх овець сорок тисяч, боюся, що паші не стане.

Маюфес. Де ж таки! Оце сказали: паші не стане!.. Торік, як я купив у вас для одного німця валахів, – пам'ятаєте? – то для прийомки три дні їхали вашою землею... їхали ми цілий день. «Чия земля?» – питаємо. «Терентія Гавриловича Пузиря». На другий день знову питаємо: «Чия земля?» – «Терентія Гавриловича». І тільки на третій день, надвечір, почалась земля Гаврила Афанасьєвича Чобота. Ха-ха! Княжество! Ціле княжество. Німець, що зо мною їхав, дивувався, хитав головою, цмокав губами, а на третій день, сміючись, сказав: «У цього хазяїна більше землі, ніж у нашім герцогстві». Сій-богу, так і сказав. Хе-хе-хе! Та щоб на таких степах не можна було випасти ще дванадцять тисяч овець?

Пузир. Та воно можна! А тільки я вам скажу, що, крім всього прочого, діло ваше опасне... Я, знаєте, опасаюся, щоб не було якої біди.

Маюфес. Помилуйте, чого бояться? Нічого боятись! Не такі голови це діло обміркували, щоб можна було боятись.

Пузир. Так то так! А тільки, знаєте, несостоятельность на три милійона, та ще обміркована несостоятельность, – рідко кінчається благополучно!.. Щоб, бува, Петро не вскочив у злосні. А тут і я помагаю, переховую!

Маюфес. Що ви? Сохрани бог! Не такі люде ведуть і вестимуть діло... Петру Тимофєвичу помагають значні адвокати і самі найбагатчі купці та хазяїни. Я вже був у чотирьох – всі згодились: хто манухвактуру-прийме, хто гурти, хто кінський завод, а з парового млина і винокурні горілку і борошно розвезем скрізь, постройкі ж – діло рук чоловічих... хе-хе-хе! Ще й страхову премію візьмем. Не бійтесь, ми хапатись не будемо, а помалу, помалу все імініє зтаїть тихо, як віск на вогні...

Пузир. Опасне діло... А почому Петро Тимофєвич думає заплатити кредиторам, не чули?

Маюфес. Копійок по десять, а на худий кінець по двадцять копійок.

Пузир. Так. і Петру Тимофєвичу зо всіми розходами достанеться два милійона чотиреста тисяч.

Маюфес. Ні, так не вийде. Рівно милійон назначено тільки на розплату і на всі розходи – агентів багато!

Пузир. Виходить, два милійона чистеньких? і це кругла сума! З нічого два милійона? Капитал! Такого капіталу кредитори не подарують. Найдуться завзяті, будуть судиться, а як діло дійде до суда – тоді погана справа!..

Маюфес. Нікогда!! Візьміть в розсужденіє: вся ця сума розкинеться не на бідолах яких, а на московських, на лодзінських фабрикантів та на. всякі банки! Фабриканти та банки розкинуть потері на других, підведуть свої баланси – і квіта. Ха-ха! Що їм така сума – виграшка!

Пузир. Еге! Для багатьох, мовляв, виграшка, а для одного капітал! З миру по нитці – голому сорочка!

Маюфес. Ха-ха-ха! істина глибока.

Пузир. Ну, добре. Я переведу на свої степи дванадцять тисяч ваших овець до осені, а восени на салган разом з своїми. Це все добре... А яку ж я матиму користь за поміч?

Маюфес. От за цим же мене й послано до вас, щоб ви сказали свої умови.

Пузир. Трудне діло... Страшне, опасливе діло!.. Двадцять процентів з валової виручки. Менше не візьму.

Маюфес. А чом же не з чистої прибилі?

Пузир. Може, хто другий візьме з чистої.

Маюфес. Про других нічого й балакати. Все діло треба вести без документів, на честь! А кому ж повірять: тільки таким хазяїнам, як ви! Ви не захочете взяти чужого?

Пузир. Навіщо мені чуже, коли у мене й свого доволі... Так двадцять процентів з валової виручки. Коли согласні, переганяйте овець на мої степи.

Маюфес. Ваше слово для всієї околиці – закон, і вже коли не можна взяти двадцять процентів з чистої прибилі, нехай буде з валової виручки. А дозволяйте знати: які розходи будете лічити?

Пузир. Випас, чабани, догляд.

Маюфес. Ваше слово – закон! А на які степи переганяють овець?

Пузир. На Суху Балку – три тисячі, на Роздолля – п'ять тисяч і на Кам'яний Брід – чотири тисячі!

Маюфес. Завтра всі розпорядки зробимо... Терентій Гаврилович, я чоловік бідний, служу і вам, і Петру Тимофеевичу... Самі знаєте... Скільки ваша ласка?

Пузир. Поки не буде видко мого заробітку, я не можу назначити вам нічого. А восени, після салганів, я вас не обділю, заплачу по-хазяйськи.

Маюфес. Ваше слово – закон; ваша честь – вище всяких векселів і розписок! Надіюся, що не обділите бідного чоловіка! Прощайте, треба поспішати, щоб не пропустити поїзда.

Пузир. О, ще поспієте!

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.